

1

SOUČASNOST

První noc v novém domově je vzbudily sirény. Po stropě přeběhla modrá světla. Kamila se v posteli nadzvedla na lokti. Vzduch v místnosti páchl kouřem. Někde hoří! Vyděsila se, ale vzápětí si s úlevou uvědomila, že se kvílení houkaček vzdaluje. Takže požár naštěstí nevypukl až tak blízko. Ale měla byhonem zavřít okno.

Filip se vedle ní převalil na záda. „To je noc hrůzy! Ještě ve dvě jsem byl vzhůru. Vůbec jsem nemohl usnout.“

„Proč?“

„Jak to mám vědět? Prostě jsem nedokázal zabrat. Něco mi tu vadí.“

„Asi že jsme na novém místě. Podvědomě nás hlídáš.“

„Ale jinde přece úplně normálně spím. Třeba na dovolený.“
Vzdychl. „Kolik je hodin?“

„Půl čtvrtý.“

„No super.“ Přetáhl si peřinu přes obličej.

Vstala a přibouchla dvojitě okno. To vnitřní moc nedoléhalo. V dálce nad lesem se tetelila oranžová záře a k nebi stoupala oblaka kouře osvětlená ohněm.

Kamila od toho místa nemohla odtrhnout oči. I odsud bylo vidět, že plameny postupně sílí. Na pozadí černé oblohy se rozpínal půlkruh zlatého světla. Představila si hukot ohně olizujícího kmeny stromů a rychle požírajícího suché spadané větve, kořeny a jehličí. Prchající zvířata. Mračna kouře a žár. Je sucho, takže se oheň bude šířit rychle. Ale hasiči si s ním jistě poradí.

Sirény zmlkly. Kamila uvažovala, jak je od nich požár daleko. Kilometr? Dva? Za jak dlouho by se přiblížil, kdyby ho hasiči nezkontrolovali?

Filip taky došel k oknu. Stáli vedle sebe, jemně se dotýkali rameny a mlčky se dívali na zlatooranžové nebe. Minuty ubíhaly a záře pomaličku slábla.

„To je mazec,“ prohodil. „První noc v novém baráku a hned tohle.“

V hlase mu zazněl známý úzkostný podtón. Filip se nechal snadno rozhodit a za vším hledal špatná znamení; vychovali ho tak rodiče. Na začátku vztahu se mu Kamila snažila opomovat a uklidňovat ho, ale časem zjistila, že nejlepší je prostě mlčet. Pověřivost se nedá odnaučit, na to má příliš hluboké kořeny zarostlé do skrytých škvír v duši, kam logika nikdy nepronikne.

„Musíme být opatrní,“ řekl vážně.

„Hoří daleko od vesnice.“

„Tohle nemyslím.“

„A co teda?“ Ohlédla se na něj. Tón jeho hlasu ji znepokojoval.

„No... když jsme koupili tenhle dům, tak jsme společně poprvý udělali něco fakt velkého. A změna přivolává další změny.“ Odmlčel se. „Všechny nemusí být k lepšímu.“

Když se přehouplo poledne, hrůza z ohně, která Kamilu v noci při pohledu na oranžové nebe zachvátila, se zdála vzdálená a nereálná. Kamila stála uprostřed zahrady se šálkem kávy v dlaních. Filip kafe před chvílí vypil několika loky, odložil hrnek do rozsochy staré jabloně a zašel do stodoly, kde se za vylomenými vraty v šeru rýsovaly hromady haraburdí.

Něčím tam lomozil. Byl pátek a oni si dnes vzali volno, aby mohli v klidu vybalovat a zabydlovat se. Moc toho však zatím neudělali.

Okolo Kamily se v teplém větru vlnila vysoká tráva, kterou ještě nezvládli posekat. Vlastně se jí docela líbila. Ozývaly se z ní luční kobylinky, poletovali nad ní motýli, a když si Kamila pomalu razila cestu mezi kopretinami a zvonky, v nose ji lechtala kořeněná vůně podupaných stonků. Vítr foukal směrem k lesu, takže spáleniště skoro nebylo cítit. Jen občas ve vzduchu zachytila slaboučký náznak nepříjemného pachu připomínajícího udírnu.

Kamila se schovala do stínu starého ovocného stromu. Včera vůbec neměla čas vyjít na zahradu; tohle byla první chvilka klidu v novém domově. První kafe pod vlastní jabloní. Ale Kamila necítila euforii. Spíš nevysvětlitelný neklid. Od chvíle, kdy nad ránem prořízly ticho hasičské sirény, jako by něco bylo špatně.

Konečky prstů pohladila špičky rozkvetlé trávy a uvažovala, odkud se ta nepohoda bere.

Vždyť je tu krásně. A ona si splnila sen.

Starý dům, který si s Filipem koupili, stál na polosamotě asi půl kilometru od vesnice Medenice kousek od hranic s Rakouskem. V mírném svahu mezi soustavou šesti rybníků a hlubokým pohraničním lesem tu spolu sousedily tři chalupy s velkými zahradami; jejich byla ta prostřední. Osm let v ní nikdo nebydlel, ale sousedka ji celou dobu chodila větrat a v zimě občas zatopila. Když Kamila s Filipem přišli na prohlídku, oprýskaný dům obklopený houštím lískových ořechů a šípkových růží jim připadal trochu jako zakletý zámek, ale měl své kouzlo, nebyl vlhký a dalo se v něm rovnou bydlet. Líbil se jim dokonce i nábytek, který v něm zůstal: nechali si velký dubový stůl, knihovnu postavenou na míru podél celé

jedné stěny, židle s opěradly z ohýbaného dřeva, rohovou lavici a tři staré malované truhly. *Studna v létě vysychá, je moc mělká. Bude to chtít nový vrt*, varovala je realitačka a oni to vzali jako důkaz toho, že s nimi jedná fér. Potřebovali se přestěhovat co nejdřív, a tak se rozhodli, že opravy budou řešit za pochodu. Stejně na nic moc nemají. Ještě než se sem přesunuli, nechali vyměnit okapy a Filip se dvěma kamarády se ve volných chvílích pustili do rekonstrukce koupelny. Na nový vrt jim snad ještě zbyde, ale lepší plot, fasáda i okna budou muset počkat.

Do kdy? To Kamila netušila. Pětadvacet let budou splácet hypotéku. Nečekají žádné větší dědictví, nemají co prodat. Co by si počali, kdyby třeba najednou zjistili, že do baráku zatéká? *S tímhle si budeme lámat hlavu, až to nastane*, odpověděla před pár dny matce na podobnou otázku a bezstarostně se zasmála. Jenže při pohledu ze zarostlé zahrady už se tolik nad věcí necítila. Chtěli dům, jasně, ale neměli si koupit nějaký skromnější a v lepším stavu? Vážně potřebovali sto dvacet let starou chalupu se stodolou, obrovskou zahradou a více než hektarovou loukou? Než se sem nastěhovali, rádi u skleničky vína plánovali, jak si pořídí stádečko ovcí, slepice a fóliovník na rajčata. Jenže ani jeden z nich se přece neumí postarat o slepice, natož o ovce. Kdykoli si do bytu pořídili nějakou pokojovou kytku, do několika měsíců jim uschla.

Kamila se zadívala na houští přerostlých lískových keřů a dům s oloupanou omítkou a cítila se čím dál sklesleji. Opravdu tady chce žít? Trávit v tomhle zapadákově celé dny – ne jenom v létě, ale po celý rok? Stěhování z Českých Budějovic na vesnici u Jindřichova Hradce jim přátelé i příbuzní rozmlouvali. Kamila s Filipem oponovali, že oba přece pracují z domova – potřebují jenom dobré připojení k internetu. A všichni je tu můžou navštěvovat. V euforii z toho, že se jim

pořádilo koupit dům – a ke všemu zrovna *tenhle* dům – si Kamila dlouho nepřipouštěla pochybnosti. Až když si dnes ráno připravovala kafe a vyhlédla oknem na vysoké bodláky pohupující se ve větru, najednou dostala strach. Jak to tady zvládnou? Nikdy nebydli jinde než v bytě. Nemají ani pořádnou sekačku, kterou by zkontrolovali tuhle džungli. Nebudou si tu připadat odstrčení? Jak dlouho je bude život na vesnici bez obchodu i hospody bavit? Je to tak vždycky, že splněný sen přijde o část kouzla už jenom tím, že se přesunul ze sféry představ do reality?

Odložila hrnek do trávy a začala si trhat kopretiny do vázy. Bylo dusno. Za svítání se přehnala bouřka a nejspíš pomohlo, že smáčela spáleniště, ale vzduch neochladila. Od kořinek trávy stoupala horká, vlhká vůně. Pach začínajícího léta na venkově. Kamila ji zhluboka vdechla. No tak, seber se, pomyslela si. Tohle sis přece přála. Přesně takhle jsi chtěla žít.

Napřímila se, znovu pohlédla na dům a snažila se na něm zase vidět jenom všechno to hezké, co ji do Medenice přilákalo. Výhled na louku, rybník a les. Předzahrádku se starou třešní, která se konečky větví téměř dotýká oken. Chalupa stála na malebném místě, ale co bylo nejdůležitější: Kamila ji dobře znala. V dětství do ní jezdila na návštěvy za tetou Johanou, máminou starší nevlastní sestrou. Když se Kamilini rodiče rozvedli, strávila tu s mámou jedny celé prázdniny. Mezitím rodiče prodali byt a pořídili za něj dva menší. Bylo jí tenkrát osm. Pamatovala si, že to léto se v rybníku na okraji Medenice utopila asi čtrnácti nebo patnáctiletá dívka, kterou znala jenom od vidění. Máma pak Kamilu nějaký čas nechtěla pouštět k rybníku samotnou.

Překvapovalo ji, jak málo vzpomínek na tu dobu má. Ale od včerejška se postupně vynořovaly další a další. Možná dřímaly pod povrchem jako mělce zahrnuté cibulky tulipánů

a čekaly, až je něco probudí. Vůně linoucí se ze skříně v tmavém pokoji s okny na sever. Bílo-okrový vzorek na dlaždicích v chodbě. Dřevěné obložení v kuchyni s dírkami od červotoče. Když se ho Kamila včera dotkla, najednou se úplně živě viděla, jak sedí na lavici u kamen, kreslí si a za zády slyší chroustání. Otočí se, pohladí palubky a teta Johana říká: *To je červotoč. Nalezl tam ze dřeva na topení. Nechala jsem ho moc dlouho naskládáný uvnitř.*

Byly to samé nepodstatné vzpomínky.

Teta Johana si nebarvila vlasy, nelíčila se a bronzově opálený obličej jí brázdila spousta vrásek. Nosila dlouhé nařasené sukně a chřestivé šperky. Zapalovala si jednu cigaretu za druhou, mluvila hlubokým chraplavým hlasem a smála se tak hlasitě, že ji muselo být slyšet až v Medenici. Narodila se o čtrnáct let dřív než máma a Kamile připadala stará. Přitom v době, kdy Kamila v Medenici trávila prázdniny, nebylo Johane zdaleka ani padesát! A usedle se rozhodně nechovala. Teta přednášela historii na univerzitě v Českých Budějovicích, žila svojí prací, hodně cestovala a přátelila se se spoustou mnohem mladších lidí. Nikdy se nevdala, neměla děti, žila sama s kočkami, a když před osmi lety nečekaně zemřela – srazilo ji auto –, veškerý majetek podle její závěti získal kočičí útulek. Máma z toho byla v šoku. *Nechápu, jak nás mohla takhle zradit, opakovala užasle. Chalupa v Medenici měla být moje. Nebo tvoje. Počítala jsem s tím. Vždyť jsme byly její jediný příbuzný! Jak nám to mohla udělat?*

Pak se máma od společných známých dozvěděla, že po Johane kromě domu zůstalo i dost peněz, těžko říct, jak k nim přišla. Taky je dostaly kočky. *Seděla na takových prachách, a nikdy nám nepomohla*, soptila máma, jako by vůči nim Johana měla nějakou povinnost. Přitom od toho léta, které v Medenici strávily, za ní zajely dvakrát třikrát do roka na víkend;

častěji je nezvala. Kamila odmalička vnímala, že se máma s Johanou nemají moc rády. Johaně vadilo, jak máma lidmi manipuluje, schválně vytváří dusno, vymýšlí si různé strachy, fobie a neduhy, z minuty na minutu mění rozhodnutí a neustále všechno neguje, jenom aby se jí dostalo pozornosti. *Je to hysterka*, říkala o mámě, *odmalička pořád jenom dělala scény*. Mámu zase vytáčelo, že si teta žije sama pro sebe. *Myslí jenom na sebe a svoji kariéru*, pomlouvala ji na oplátku. Postupem času se vídaly míň a míň. Před Johaninou smrtí nebyly Kamila s mámou v Medenicí víc než rok. Možná i dva.

Přítom to tu Kamila mívala ráda. S Johanou jako by ji pojišlo zvláštní pouto; rozuměly si i beze slov. Nebo aspoň Kamile to tak připadalo. *Myslím, že nejsem po tobě, ale po tetě Johance*, řekla jednou mámě a šokovalo ji, že se máma rozbřečela. Kdyby teta žila déle než do Kamiliných osmnácti, nejspíš by ji Kamila časem zase začala navštěvovat – bez mámy. Anebo by o ni Johana nestála?

Na tetu už si v poslední době skoro nevzpomněla. A pak uviděla v nabídce realitky její někdejší dům. A při pohledu na šípkovou růži obrůstající branku a starou lavici vedle vstupních dveří ji napadlo, že tohle je možná konečně to pravé.

S Filipem už dlouho hledali bydlení a tlačil je čas, protože domácí jim vypověděl smlouvu o pronájmu. Jenže Kamila si zatím nedokázala vybrat. Chtěla něco vlastního, vždyť už je jí šestadvacet a Filipovi třicet. Nikde se ale necítila dobře. Cizí místa na ni působila chladně, depresivně, studeně. Proč by měla najednou trávit všechen čas někde, kde to vůbec nezná? Nechápala, jak to jiní lidé dělají, že zapustí kořeny kdekoli, stěhují se s lehkostí, důvěrou a beze stesku. Ukázala inzerát Filipovi. *Tam bych si asi dokázala zvyknout*, prohlásila. *Aspoň bych ten barák vrátila do rodiny*.

A to rozhodlo.

Od realitačky se dozvěděli, že kočičí útulek dům prodal, ale noví majitelé ho nikdy neužívali. Odstěhovali se do Rakouska a chalupu v Medenici nechali stát tak, jak byla – s nábytkem po tetě Johaně a zahradou pomalu se měnící v džungli. Měli v té nemovitosti uložené peníze, ale chtěli je teď dostat zpátky.

Kamila to brala jako znamení. Chalupa na ni celou dobu čeká! Cizí domy jí naháněly strach, pořád se v duchu ptala, jaká energie se asi vsákla do jejich stěn, jenže tohle byl dům po tetě Johance.

Zaplatíš za něco, co mělo být tvoje rovnou, okomentovala její plán máma. To je tak ponižující!

Zatím se za nimi ani nepřijela podívat. *Nějak se na to necítím, napsala bez bližšího vysvětlení, když ji Kamila pozvala. A stejně si myslím, že v Medenici nezůstanete. Byla by to hezká chalupa, ale ne stálý bydlení. Uvidíš, že se do roka vrátíte do města a budeš barák zase prodávat. Akorát na tom proděláš. Jen počkej, vzpomeneš si na moje slova.*

Kamila si moc přála, aby mohla mámě dokázat, že v tomhle se zmýlila.

Jenomže dům po tetě se změnil. Možná to bylo tím, že v něm tak dlouho nikdo nebydlel. Jako by z něj vyprchala přátelská atmosféra, kterou si Kamila vybavovala. Nerozevřel náruč a nepřitáhl si ji do objetí, naopak zůstával chladný, obezřetný, nedůvěřivý. Nebo jenom zrcadlil její pocity? Na prohlídce to až tak nevnímala, ale když tu včera trávili první večer, necítila se tu vítaná. Netušila proč. Zatopili si s Filipem v kamnech, otevřeli si víno a zase mluvili o ovečkách, slepicích a fóliovníku, ale Kamila si pořád uvědomovala chlad sálající z rohů místnosti a jemný pach plísně, kterého si dříve nevnímala. Když vyšla do studené předsíně, přímo před ní spadl z háčku obrázek a rozbil se o dlaždice. Sama ho tam před hodinou pověsila, nejspíš špatně, ale stejně měla divný

pocit. Až tady pochopila, že místo se nestává domovem jenom proto, že jsme si ho vybrali a přestěhovali se na něj. Ten proces je mnohem složitější.

Z úvah ji teď vytrhlo dění na vedlejší zahradě. Vjelo na ni auto a vystoupilo z něj dítě, zhruba osmiletá dívka s dlouhými tmavými vlasy a školním batůžkem na zádech. Hodila batoh do trávy a sklonila se pro černobilou kočku, která ji přišla uvítat. Dívka se napřímila, pohlédla Kamile do očí, ale nepozdravila. Položila kočku na zahradní stůl a sedla si na plastovou židli. Kočka jí okamžitě seskočila na klín a uvelebila se tam. Dítě znovu louplo pohledem po Kamile, jako by se chtělo ujistit, že ho nová sousedka sleduje, ale ani tentokrát nepozdravilo.

„Ahoj,“ zavolala na ni Kamila a usmála se. „Ty máš ale krásnou kočku.“

Dívka se chovala, jako kdyby byla hluchá.

Z auta mezitím vystoupil muž a dvě ženy, hnědovláska a blondýnka. Kamila jim pořádně neviděla do obličeje, ale podle fotek z internetu si byla téměř jistá, že ta se světlými vlasy po ramena je Milena.

„...nechápu, že někteří lidi žijou pořád stejně a vůbec nic nového nevymýšlejí,“ říkal zrovna muž. „Nic nezkoušejí. Jenom zahnívají. Vezmi si třeba mě. Dostal jsem nápad, že si otevřu bistro – no a mám ho. Loni mě napadlo, že si trvale pronajmeme apartmán na horách – no a už je náš. Pořád něco vymýšlím.“

„Mě fakt baví, jak umíš sám sebe pochválit,“ popíchla ho hnědovláska.

„Přesně tak, náš Adam je hroznej jájinek,“ přisadila si blondýnka.

„Musím se pochválit sám, protože nikdo jiný to za mě neudělá,“ opáčil muž, ale neznělo to dotčeně.

Zašel do domu a ženy si sedly na dřevěnou lavici pod jabloní, naklonily se k sobě a začaly si tiše povídat a navzájem si něco ukazovat na telefonu. Kamiliným směrem se ani jedna z nich nepodívala.

Když sem Kamila jezdila za tetou, vedle žila *divná rodina*. Tak o nich aspoň mluvila Johana. *Pasekovi jsou divní*. Starý Paseka pracoval pro rybářský svaz a byl kvartální alkoholik – období, kdy byl usměvavý a přátelsky si s tetou povídal přes plot, se u něj střídala se dny, kdy se potuloval po Medenici v pruhovaném županu s lahví rumu v ruce, každému hlasitě nadával, usínal na lavičce u kapličky, sedal za volant opilý a při hádkách vyhazoval věci své manželky a dcery z oken; občas něco přiletělo až na Johaninu zahradu. Paní Paseková pracovala jako kosmetička a byla závislá na plastických operacích a hracích automatech. Každý měsíc si vyčlenila část výplaty, kterou do nich může naházet, a ráda se chlubila, že to s *bednami* umí a jednou už z nich dokázala vytáhnout tolik peněz, že si za ně mohla pořídit nový nos. Jejich dcera Milena byla o dvanáct let starší než Kamila a podle slov své matky měla tak vysoké IQ, že by klidně mohla být členkou Mensy. Teta o Mileně pro změnu vyprávěla, že od svých patnácti randí se staršími bohatými chlapci. Kupovali jí spoustu věcí a vozili ji před dům v drahých autech. Kamila si teď vybavila, jak plavně vždycky Milena vystoupila, jak pohodila blondatými vlasy a rozmáchlým pohybem za sebou zabouchla dveře, než důležité prošla hejnem slepic na vedlejší zahradu. Jako by celým tělem volala: To zíráte, čím jsem přijela! *Ta se jako zlatokopka už narodila. Kdyby chlap řídil mrňavýho fiata jako já, nenechala by se od něj pozvat ani na zmrzlinu*, konstatovala teta Johana, když ji takhle jednou s Kamilou pozorovaly.

A hele, další vzpomínka.

Kamila se dívala na dvě ženy ve vedlejší zahradě. Ano, ta starší bude určitě Milena. Když s Filipem přijeli na prohlídku, na vedlejších pozemcích nikoho nezahlédli, a tak se pak Kamila podívala do katastru nemovitostí, komu sousední domy patří. Vpravo pořád bydlela Ema Stachová, tetina dobrá kamarádka. Kamila si vzpomínala, že Ema byla podobná podivínka jako teta. Neměla tak zajímavou práci – dělala sekretářku na statku, ale byla prostě svá. Často sedávala venku na plastové židli, k jejímuž opěradlu měla přivázaný černý deštník jako ochranu proti slunci, a kouřila jednu cigaretu za druhou. Nejspíš kvůli nim měla tak nakřáplý hlas. A pořád si četla. V létě ji Kamila vídala šlapat po lesních asfaltkách na kole, k jehož řídítkům byla zavařovací gumičkou připevněná kniha. Kamila nikdy nepochopila, jak Ema dokáže vnímat, kam jede, a zároveň si číst. Tetina sousedka málokomu odpověděla na pozdrav, ale ne proto, že by lidi záměrně ignorovala – spíš byla ponořená do myšlenek, duchem nepřítomná. Zůstala pořád stejná? Kamila na ni byla zvědavá.

Dům nalevo byl teď ve vlastnictví Mileny Pasekové. Kamila zadala její jméno do Googlu a zjistila, že Milena vlastní v Jindřichově Hradci knihkupectví s kavárnou a připravuje s kamarádkou úspěšný podcast *Tajemná místa*. Vyprávěly v něm o starých hradištích, lesních kapličkách, smírčích křížích, posvátných stromech a dalších místech, ke kterým se vážou tajemné příběhy. Co se asi stalo s jejími rodiči? Už nežijí? Nebyli přece až tak staří. Nebo na dceru dům převedli a odstěhovali se?

Hned jak včera s Filipem převzali klíče, šli se sousedům představit. Na straně Emy Stachové vyrostl nový plot z fošen umístěných tak blízko u sebe, že škvírami nebylo vidět na druhou stranu. Při prohlídce tu ještě nebyl. Jako by Ema

chtěla novým majitelům Johaniny chalupy vzkázat: Nemám na vás náladu. Když přišla k brance, tvářila se nepřístupně, ale jakmile Kamila vysvětila, kdo je, Ema roztála a automaticky přešla k tykání. *Tak tebe bych teda nepoznala*, prohlásila a zkoumavě si ji měřila. *Byla jsi taková hubená copatá holčička... Ale později už jste sem za Johanou moc nejezdily. Proč?*

Na to jí Kamila nedokázala odpovědět.

Ema jim vnutila mísu jahod. Když si ji od ní Kamila brala, zahlédla v její zahradě plastový stolek s přetékájícím popelníkem a židli s přivázaným deštníkem. Zalil ji zvláštní pocit – radost smíšená s úlevou. Všechno je, jak má být! V tu chvíli si uvědomila, jak moc ji uklidňuje, když se některé věci nemění.

Ema je pozvala na dnešní odpoledne na oslavu slunovratu na své louce. *Je to místní tradice, ostatně zavedla ji přece tvoje teta! Copak jsi s ní nikdy na slunovratu nebyla?*

Kamila si matně vybavovala, že je teta každý rok zvala na nějakou sousedskou veselici, na kterou se jim s mámou ani trochu nechtělo. Představovaly si se na rožni, pach spálených klobás, dětský skákací hrad, opilé chlapy usínající na stolech a hlasitou muziku. Takže si vždycky našly výmluvu.

Ani teď si nebyla jistá, jestli na tu akci chce jít. Vždyť v Medenici nikoho pořádně neznají. Ani Filip se netvářil moc nadšeně, ačkoli když spolu včera večer o slunovratu mluvili, nakonec se shodli, že pokud chtějí mezi místní zapadnout, asi by se u Emy měli aspoň na chvíli zastavit.

Milenin dům byl včera tichý. Někdo do něj přijel až za soumraku, a to už se nehodilo u sousedů zvonit.

Teď Kamila pomalu zamířila vysokou trávou k plotu. Do holení ji škrábaly bodláky. „Dobrý den,“ zavolala. „Jdu se vám představit. Jsem vaše nová sousedka. Koupili jsme to tady. Včera jsme se nastěhovali.“

Starší žena se zvedla z lavice a vykročila jí naproti. Pohlédla směrem ke stodole, odkud se ozývalo hlučné rumplování, jak tam Filip kramařil. Nepatrně se zamračila, ale vzápětí byl podrážděný výraz pryč, jako by se Kamile jenom zdál.

„Milena Paseková, těší mě.“ Podala jí přes plot ruku a usmála se. S blond vlasy, které se jí okolo obličeje stáčely do prstýnků, kulatými tvářemi a sytě modrýma očima působila mladším dojmem.

Takhle zblízka ji Kamila poznávala s jistotou. Ale kdyby nedávno neviděla na internetu její fotky a potkala ji jinde než tady na zahradě, asi by nevěděla, kam ji zařadit. Když byla malá, vůbec se spolu nebavily. Mnohem starší Milena malou holku odvedle ignorovala.

„Vlastně se od vidění známe. Tenhle dům kdysi patřil tetě. Jezdila jsem sem k ní.“

„Vážně? K Johaně?“

„Ano.“

„Aha! Tak tím se všechno vysvětluje. Od první chvíle mi připadáte povědomá. Jste Johaně trochu podobná. Ale moc často jste tu nebyvala, že?“

„Ne. Máma s tetou si nebyly až tak blízké.“

Milena kývla a zamyšleně svraštila čelo. „Takže vy jste *koupila*,” zdůraznila to slovo, „dům, který kdysi patřil vaší tetě? Neměla jste ho spíš zdědit?“

Kamila se suše zasmála. „Máma si myslí, že jo. Ale teta měla zjevně jiný názor.“

„Jasně. Odkázala všechno nějakýmu útulku. Ona byla... no... prostě svá,” pronesla Milena váhavě. „Takže jste vrátila barák do rodiny.“

„Jo. Přesně tak. Snad nebudu litovat. Jak se tu bydlí?“

„Krásně.“ Milena se široce usmála. „Však sami brzy uvidíte. Jste tu natrvalo? Nebo to bude jen chalupa na léto?“

„Natrvalo. Nemusíme dojíždět do práce. Já píšu články pro jeden internetový magazín a mám rozepsanou svoji první knihu. Historický román. Přítel dělá webové stránky –“

„Tak to je super,“ přerušila ji Milena. „Zapadnete sem. Medenice odjakživa přitahuje neobyčejný lidi.“

Pronesla to tónem, který naznačoval, že mezi ně počítá i sama sebe a svou rodinu. Při pomýšlení na její rodiče to Kamila připadalo úsměvné.

„Jak se mají vaši?“

„Bydlí v Hradci. Vyplatila jsem je z baráku.“

Takže se má dobře. Kamila zabloudila pohledem k jejímu domu se zářivě bílou fasádou a novými keramickými taškami na střeše. Vzadu mezi stromy byl vidět krytý bazén a pod roubeným přístřeškem parkovala dvě celkem nová auta. Kamila uvažovala, jestli si na to všechno Milena vydělala sama, anebo zakotvila s jedním ze svých bohatých ctitelů. Nejspíš se nevdala; pořád se jmenuje Paseková. No, však se časem všechno dozví.

„Hledali jsme bydlení na venkově skoro dva roky. Během pandemie jsme se odsunuli na chalupu přítelových rodičů a došlo nám, že město k ničemu nepotřebujeme. A když jsem pak objevila v realitce tenhle dům...“

„Kruh se uzavřel,“ dokončila za ni Milena a přátelsky se usmála. „Jsem ráda, že vás budeme mít za sousedy. Celou dobu, co tu ten barák stojí opuštěný, se děším, kdo do něj jednou přijde.“

Na tom, jak se uvolněně opírala o plaňkový plot, bylo něco uklidňujícího. Takhle si budeme každý den povídat s hrnkem kafe v ruce, napadlo Kamilu. Však si tu zvykne. Najde si přátele. Jednou někde četla, že trvá deset let, než se člověk po přestěhování začne cítit jako doma. Tak nemůže chtít hned zázraky.

Ohlédla se po zvuku kroků ve vysoké trávě. Filip k nim mířil od stodoly a otrpával si z oblečení pavučiny a piliny.

„Dobrý den!“ zavolal na Milenu už zdálky, a když přišel blíž, představil se a zeptal se úplně stejně jako před chvílí Kamila: „Jak se tady bydlí?“

„Jako na konci světa,“ sousedka pokrčila rameny. „Nejbližší obchod je dva kiláky odsud, a když zapomeneme koupit mlíko a je po čtvrtý odpoledne, popojedeme si dalších pět. Ale jinak v pohodě. Já tu vyrostla, tak jsem zvyklá. Neměnila bych. Co ty, Lauro?“ Ohlédla se po hnědovlásce, která si na lavičce něco prohlížela v telefonu. „A vlastně – neznáte se s Kamilou?“

Mladší žena vzhlédla, schovala telefon do kapsy a došla k plotu. A Kamila při pohledu do její tváře strnula. Laura Linhartová. Její vrstevnice z růžové chalupy na návsi. Když tu Kamila trávila prázdniny, s Laurou se nesháněly. Ani nevěděla, jak to začalo. Prostě si nebyly sympatické – možná hlavně proto, že teta Johana nemohla vystát Lauřinu matku a naopak. Kamila si vybavila, jak se jí Laura posmívala kvůli tomu, že je z města, a jednou po ní u rybníka mrštila hrst bahna a trefila ji do očí. Ona ji pak na oplátku v nestřeženém okamžiku potopila pod vodu a podržela ji tam. Měla větší sílu a pocit moci ve chvíli, kdy Lauru tiskla pod hladinu, byl opojný. Když ji pustila, Laura lapala po dechu, vykašlávala vodu a s brekem utekla domů. Krátce předtím se v rybníce utopila ta dívka – možná proto Kamilu napadlo zatlačit tu protivnou holku ke dnu. Lauřina máma si pak přišla stěžovat a s Johannou na sebe křičely přes plot... Později, když už Kamila jezdila do Medenice jenom občas, mívala obavy, že Lauru potká. Pokud se tak stalo, nepozdravily se. A pak sem přestala jezdit a pustila tu protivnou holku z hlavy.

Teď se na sebe podívaly a obě spontánně vyprskly smíchy.

„Já si tě pamatuju,“ řekla Laura.

„Já tebe taky. I když jsem tě hned nepoznala.“

„Byly jsme blbky.“

Znovu se obě rozesmály a Laura vysvětlila překvapené Mileně: „Nesnášely jsme se. Vlastně ani nevím proč. Ty jo?“ obrátila se ke Kamile. Když Kamila zavrtěla hlavou, pokračovala: „Jednou jsme se v rybníku popraly a ona mě málem utopila! Že jo? Když jsem ji pak objevila na jedný fotce ze Dne dětí v hasičárně, vyškrábala jsem jí špendlíkem oči.“ Potřásla hlavou a protáhla obličej, jako by tomu všemu zpětně nemohla uvěřit, a znovu pohlédla na Kamilu. „Takže ty tu teď bydlíš? Tak se budeme vídat. Já se loni vrátila po pěti letech ze Skotska. Žiju u matky. Zatím.“ Protočila oči. „A pracuju u Mileny v knihkupectví. Navíc jsme spolu rozjely super projekt. Znáš podcast *Tajemná místa*?“

Kamila přitakala, ačkoli si zatím nepustila jediný díl. Dočetla se, že Milena pořád natáčí s kamarádkou, a asi tam bylo i Lauřino jméno, ale v tu chvíli si ho se svou rivalkou z dětství nespojila.

Podaly si ruce. Dávná nevraživost vyprchala a ve vzpomínkách působila směšně.

„Nevíte, kde to ráno hořelo?“ ozval se Filip, který si možná připadal trochu odstrčený.

„V lese.“ Milena mávla rukou na znamení, že ji to nijak zvlášť nevzrušuje. „To byl zase ten magor.“

„Jaký magor?“

„Žhář. Vy o něm nevíte? Řádí tu od loňského léta. Kolik už za ten rok založil požárů? Pět? Šest?“ Milena se otočila k Lauře a ta pokrčila rameny. „Jezdí sem kvůli tomu policajti se speciálně vycvičeným psem, který pozná, proč začalo hořet. Poprvý to prý vypadalo jenom na odhozenýho vajgla. Pak si ten cvok přestal brát servítky a na férovku vylil v lese na zem benzín a škrtnul sirkou. Jednou taky zapálil stoh... Zatím

vždycky hořelo tak kilák dva od Medenice. Policajti říkali, že by to mohl být někdo místní... že pyromani většinou zakládají oheň blízko svého domova... Ale já si to nemyslím. Kdo by byl takovej blázen?"

„Hlavně aby si netroufnul blíž a nepodpálil někomu stolu nebo barák.“

„Nestrašte.“

„Jak to, že se ještě nepřišlo na to, kdo to dělá?“ zeptala se příškrčeně Kamila. Než dům koupili, hledala si na internetu zmínky o Medenici, ale o žhářství se nic nedočetla. I když nepátrala až tak důkladně.

„To se dá těžko zjistit,“ odpověděla Laura. „Museli by ho chytit s kanystrem a zapalovačem v ruce. Nebo by ho musel odhalit někdo z jeho blízkých. Jenže ten by ho asi neprásknul.“

„Jako... jedna věc je k zamyšlení,“ nadhodila pomalu Milena. „Začalo to, když se do vsi po spoustě let vrátil chlápek, co předtím chalupu pronajímal...“

„Beneš? Ty těm drbům věříš?“ pohlédla na ni Laura.

Milena místo odpovědi jenom rozhodila rukama.

„No, to jste mi teda neudělaly moc radost. Vůbec se mi nelíbí, že tady rádí žhář,“ ozval se Filip.

Kamila z jeho hlasu poznala, že znervózněl stejně jako ona. Tohle jim realitačka neřekla. Ale možná o požárech ani nevěděla.

„Třeba se chytí na moji fotopast,“ ozval se z vedlejší zahrady zastřený dětský hlas.

Kamila tím směrem pohlédla. Holčička s kočkou na klíně na ni nehnutě zírala zpod tmavé ofiny. Nejspíš je celou dobu poslouchala. V dívčině výrazu bylo něco tak vážného, až působil nedětsky. I její hlas jako by patřil někomu dospělejšímu. Kamila se na ni znovu usmála, ale dítě jí ani tentokrát úsměv neoplatilo.

Milena se k dívce otočila. „To je naše Magda,“ vysvětlila. „Dcera mého přítele Adama. Bývá u nás každý druhý víkend. Ty neumíš pozdravit, Magdo?“

„Dobrý den,“ pronesla Magda a nepřátelsky se na Milenu ušklíbala.

Milena si dlouze povzdychla a obrátila se zpátky ke Kamile s Filipem. „Přála si od táty fotopasti a rozmístila je po lese. Sbírá fotky divokých zvířat. A zároveň,“ dodala a pobaveně povytáhla obočí, „si hraje na detektiva. Věří, že dopadne toho žháře.“

Dívka po ní šlehla vzteklým pohledem. „Na žádnýho pitomýho detektiva si nehraju! Neříkej o mně laskavě věci, který nejsou pravda.“

Shodila kočku z klína, vstala, s nasupeným výrazem odchodovala do domu a práskla za sebou dveřmi.

Milena to už nekomentovala. Jenom si znovu tiše povzdychla, ale najednou působila posmutněle. Z domu vyšel její partner, vysoký štíhlý muž s pečlivě upraveným krátkým plnovousem.

„Adam Mencl,“ představil se a podal jim přes plot ruku. „Tak už se zabydlujete?“

Prohodili ještě pár vět, ale Milena byla najednou zaražená a zamlklá. Po chvíli se rozhostilo ticho a Kamila s Filipem se pohledem domluvili, že půjdou.

Když se rozloučili a vraceli se po pěšince k domu, Milena za nimi zavolala: „Stavíte se odpoledne u Emy na slunovratu?“

„Pozvala nás, ale ještě nevíme,“ odpověděla vyhýbavě Kamila.

„Přijďte. Mívá to úžasnou atmosféru.“

„A bude tam celá vesnice,“ dodala Laura. „Teda kromě naší mámy. Pro ni je to pořád Johanina akce. Však víš, jak to ty dvě mezi sebou měly.“

Tohle Kamilu vůbec nenapadlo. Nenávist, která se už tehdy týkala něčeho z minulosti, dodnes přetrvává? Dotkne se nějak i jí, když je Johanina příbuzná?

„Ale neboj, proti tobě určitě nic mít nebude,“ dodala Laura, jako by jí četla myšlenky.

Obě ženy i muž zvedli ruku a zamávali jim.

Když se vzdálili z doslechu, Filip vzal Kamilu za loket a tiše prohodil: „Od naší stodoly je vyšlapaná pěšinka k zadní brance. A pokračuje do jejich zahrady,“ ukázal na Milenin dům. „Vypadá dost používaná.“

„Možná si k nám chodí hrát ta holka.“

„Na detektiva?“ ušklíbl se. „Je zvláštní, nepřijde ti? Tváří se hrozně vážně. Až z ní jde strach. Vypadá trochu jako Wednesday z Adamsovy rodiny.“

„No, doma bych ji mít nechtěla. Tohle jsou přesně ty chvíle, kdy jsem ráda, že jsme se rozhodli, jak jsme se rozhodli.“

Filip se nadechl, jako by se chystal něco říct, ale nakonec zůstal zticha. Před třemi lety, když spolu začínali chodit, se na tomhle shodli: děti nechtějí. Nejspíš je ani nikdy chtít nebudou. Prostě nemají potřebu založit rodinu. Kamila si tím byla pořád stejně jistá, každý se přece nemusí rozmnožovat, jenže Filipovi se nedávno přehoupla třicítka a o spoustě věcí najednou uvažoval jinak.

Odkášlal si a změnil téma: „Ta Milena vypadá celkem fajn. Co myslíš?“ Když přitakala, pokračoval: „Je důležitý mít milý sousedy. A další dobrá zpráva je, že se tu asi nekrade,“ pokračoval. „Do stodoly může kdokoli vlézt, ale zůstala v ní spousta věcí. Cirkulárka. Kvalitní nářadí. Musím to tam důkladně prozkoumat.“

Kamila ho poslouchala jenom napůl. Zatímco přecházeli přes zahradu, z paměti se jí vynořovaly další výjevy z minulosti. Leží v houpací síti napnuté mezi dvěma jabloněmi a jí

jahody s cukrem z oranžové plastové misky. Opéká si špekáček na ohni, který teta vždycky rozfajrovala, aby plameny šlehaly co nejvýš. A tamhle v rohu zahrady sedí u drátěného poklopu, pod kterým si její morče Sisi pochutnává na trávě. Tolik Sisi milovala! Tak strašně brečela, když jí tady Sisi utekla a už ji nenašli...

Líbilo se jí, jak tu na ni zpoza každého rohu vykukuje minulost, i když zrovna tahle vzpomínka byla smutná.

„Podívej!“ Filip se zastavil, vzal ji za loket a ukázal na louku za stodolou. Zatímco si povídali se sousedkami, přišel tam muž v kárované košili a hráběmi obracel seno. Byl opálený, šlachovitý a na to, že už mu muselo být nejmíň šedesát, měl docela páru. Rychlými, úspornými, zkušenými pohyby zvedal chomáče posečené trávy a pokládal je zpátky tak, aby se klasy, které byly na spodní straně, dostaly na slunce. „Oni se tu, koukám, všichni chovají jako doma. Tahle louka je přece naše.“

„Jo, celý hektar.“ Pokrčila rameny. „Ale buďme rádi, že ji někdo seče.“

Muž už je zahlédl, opřel se o hrábě, a když na něj Filip zamával, zamířil k plotu. „Zdravím. Vy jste to tady koupili? Já jsem Jirka Juříčka. Z návsi.“

„Kamila Kimlová.“ Podala mu ruku. „A můj přítel Filip Dvořák.“

„Díky, že se nám staráte o louku,“ začal Filip. „Ale dál už to vezmu na sebe. Chystám se koupit traktůrek. A časem si asi pořídíme ovce.“

Vážně? Kamilu by zajímalo, kde na traktůrek vezmou, ale neprotestovala. Filip si prostě vymezuje své teritorium.

„Tak starám nestarám...“ Muž vytáhl z kapsy látkový klobouček a narazil si ho na pleš. „Lepší dát trávu králíkům, než aby tu uschla vestoje, no ne? Ale teď je posečeno hlavně kvůli slunovratu,“ dodal. „Kvůli oslavám. Pomáhám s tím tady Emě,

aby nebyla na všechno sama," ukázal na její chalupu. „Ještě na-
posledy seno obrátím, to se musí dělat nejmíň dvakrát denně.
Jak říkávala moje maminka, seno schne na hrábích. Odpoled-
ne ho sklídím pod střechu a může se začít stavět vatra.“

„Vatra? Tady na naší louce? Oslavy přece pořádá Ema, ne
my," podivil se Filip.

„Tak pořádá nepořádá... Ono chodí dost lidí, víte? Bývá po-
třeba hodně místa. Takže se využívá i tenhle plac... Vatra bývá
tamhle na kopečku. Vlastně u vás, no. Je to nejvýš položený
místo v okolí.“ Muž po nich hodil pohledem. „Je to tak zaži-
tý," dodal obranným tónem. „Tahle louka dřív patřila Johaně.
Pak tu roky nikdo nebydlel. Takže se dál využívala, no. Jak
říkám, je to tak zažitý," zopakoval. „Ale já s tím nakonec ne-
mám nic společného. Já jenom seču a беру si trávu. Domluv-
te se s Emou.“ Znovu ukázal na vedlejší chalupu. „Hádám, že
jí vůbec nedošlo, že to s váma musí probrat. Jak je to roky –“

„Zažitý, jasně," dokončil za něj s lehkým podrážděním
v hlase Filip a vzápětí rezignovaně vydechl. „Ale nakonec je
to asi jedno, co myslíš ty?" obrátil se ke Kamile. „Nechci se tu
s někým dohadovat, sotva jsme se přistěhovali.“

„Vždyť je to fuk.“

„Správný přístup." Muž uznale našpulil rty a zaplácl si na
krku komára. „Odkud vlastně jste?" zajímal se.

„Z Budějovic," odpověděla Kamila. „Ale od včerejška už
vlastně odsud.“

„A jestlipak vám ta krasavice z realityky prozradila, že bude-
te každý léto bez vody?"

„Prozradila," přitakal Filip. „Necháme udělat nový vrt.“

Muži probleskla očima emoce, kterou Kamila nedokázala
rozluštit. „Než se do toho pustíte, stavte se u mě. Najdete
mě ve žlutý chalupě s modrými vraty. Jsem proutkař. Hle-
dám vodu.“

„Díky, ale už máme vyhlédnutou jednu firmu,“ odmítl zdvořile Filip.

„Vyjdu vás mnohem levněji než všichni ti chytráci hydrogeologové. A výsledek je zaručený. Oběháte si úřady, seženete povolení a já vám dohodím chlapy, co vám studnu vykopou za zlomek ceny, kterou byste zaplatili jinde.“

Tak proto se tak zvláště podíval. Chtěl kšeft.

„My se u vás někdy zastavíme,“ odpověděl Filip tónem, ze kterého Kamila poznala, že o tom vůbec neuvažuje. Ale proč by si vlastně proutkaře nepozvali, pokud by tím mohli ušetřit? Najednou si vybavila, jak kdysi po Johanině zahradě jeden chodil – nejspíš tenhle muž. V dlaních svíral ohoblovaný vrbový proutek ve tvaru Y, jehož hrot se na několika místech prudce sklonil k zemi. Tetě nejspíš už tenkrát scházela voda, ale novou studnu nebo vrt si nakonec nepořídila.

„Já jsem Johanina neteř,“ objasnila. „A pamatuju si, jak jste u ní kdysi vodu hledal. Je to tak?“

Nevypadal nijak překvapeně. „Tak hledal nehledal. To už je strašných roků. Ona se tehdy rozmyslela, že se na kopání vykašle. A já si nevedu záznamy. Z hlavy vám nepovím, co jsem tam našel nebo nenašel. To by se muselo celý udělat znovu.“ Odmlčel se a pátravě se na ni zadíval. „Tak Johanina neteř? Ta copatá cácora?“ Usmál se a jeho oči dostaly hřejivý výraz. „Dost lidí Johanu nemuselo, ale já ji měl rád. Ona vyrůstala tady, já hned za lesem. Když mi bylo šestnáct a jí devatenáct, chodili jsme spolu. V tom věku byla frajeřina mít o tři roky starší holku,“ spiklenecky se zasmál. „A pak jsme zůstali přátelé. Věděli jsme jeden o druhém všechno... Tak teda vítejte, děvče zlatý. Když budete cokoli potřebovat, víte, kde mě najdete.“

V tu chvíli si Kamila už poněkolkáté za ten den uvědomila, že přistěhovat se na vesnici, kde dřív žila její příbuzná, je úplně

jiné, než kdyby se usadila na místě, ke kterému nemá žádné vazby. Stačí vyslovit tetino jméno a probouzejí se staré emoce. S ní nemají nic společného, přesto se jí dotýkají. Tady zdaleka nezáleží jenom na ní, jak se uvede, či sympatie si získá a koho proti sobě popudí. Karty byly rozdány dávno předtím, než se tu objevila. V Medenici nikdy nebude jenom Kamila Kimlová. Bude především Johanina neterť, další kamínek v mozaice, která se začala skládat už před jejím narozením.

„Díky,“ odpověděla a zatím si nebyla jistá, jestli se jí ztráta anonymity líbí, nebo ne.

„A já jdu na to seno,“ pokračoval proutkař. „Přijdete večer na oslavu?“

„Asi ano,“ odpověděla Kamila ve stejnou chvíli, kdy Filip řekl: „Spiš ne.“

Podívali se po sobě a rozesmáli se. „Ještě nevíme,“ vysvětlila Kamila. „Vybalujeme a zítra nám přijdou řemeslníci...“

„Tak schválně, kdo z vás vyhraje.“ Proutkař na ni spiklecky zamrkal. „Byla jste někdy s Johanou na slunovratu?“

„Ne. Určitě nás s mámou zvala, ale asi se nám zrovna nehodilo přijet.“

„Škoda. Jejda, za Johany býval slunovrat velká jízda. Na týhle louce hořel oheň až do nebe. Dneska už by si nikdo netroufnul tak obrovskou vatru zapálit. A kolem rybníka pobíhaly nahatý víly...“ Zasněně se zadíval někam za jejich záda. „No nic. Zpátky do práce.“

Začal obracet seno a oni zamířili k domu.

„Zajedeme do obchodu?“ nadhodil Filip. „Jestli na tu akci večer půjdeme, měli bychom něco přinést.“

Vlastně si ani nebyla jistá, jestli se jí na oslavu chce. Ale souhlasila. Aspoň omrknou ten krámeček za lesem.

Vyjeli ze zahrady na prašnou cestu lemovanou břízami. Do bílých kmenů se opíralo slunce a mezi nimi se ve větru

kolébaly kopretiny a zvonky. Minuli rybník. Vpředu se bělaly fasády dalších domů tvořících kruhovou náves s kapličkou uprostřed. „Ten žhář... to je divný, co?“ prohodil zamyšleně Filip.

Vzdychla. „Oni ho nakonec chytí.“

„No kéž by. Protože jinak se mi tu fakt líbí.“

„Všude je něco.“

Téměř krokem vjeli na náves. Filip stáhnul okýnka a zvědavě nahlížel do zahrad, jako by mu pouhý pohled z auta mohl prozradit, co tu žije za lidi.

Minuli ceduli označující konec vesnice, ale Filip nezrychlil. Úzkou asfaltku z obou stran lemovala vysoká tráva plná lučních květin, pohupovala se ve větru a třepotali se nad ní motýli. Do auta doléhalo vrzání lučních kobylek.

„Podívej, co je tu motýlů,“ prohodil Filip. „A jak jsou ty kytky barevný. Člověk si tu dokáže představit, jak vypadaly vesnice před sto lety.“ Vytáhl okýnka a přidal plyn. „Asi jsme udělali dobře.“

Dívala se na louky zalité sluncem, ale najednou si vybavila mnohem pochmurnější krajinu. Šedé kořeny buků porostlé mechem, kluzké černé kameny a pach tlejícího listí. Muselo to být někde poblíž, protože k výjevu patřila i Johana; její holiny pravidelně dopadající na příkrý kamenitý svah, její ruka s náramkem z červených granátů, její batůžek plný dobrot, které si snědí, až vyšlapou nahoru na kopec.

Hluboko v lese teta věštila Kamile budoucnost z hladiny vody, která se po dešti uchýtila v prohlubni na vrcholu balvanu.

Budeš stejná jako já, pověděla jí tenkrát, v dobrým i ve zlým.